

Ἀφήνουμε τὴν κακοστομαχία ποῦ πρέπει νὰ ὑπό-
φερε ἡ Ἐταιρία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ σὰν κατα-
πιε δόξακιρο ἐκλεκτὸ ἀκροατήριον, μὲ δυὸ Δεσποτά-
δες, καὶ μὲ πλῆθος Κυρίες καὶ Δεσποινίδες. Ἐπειδὴ
πῶς ἀλλιῶς μπορούσε νὰ γέμισῃ μιὰ ἔταιρία παρὰ
ὅταν τὴ φανταστοῦμε εἶδος μυθολογικὸ τέρας τοῦ
καταπίνει ὅ,τι «τύχη!»

Σὲ τέτοια παρακαλητὰ κταντοῦν ὅσοι ξέρονε
μισὰ πράγματα, ποῦ εἶναι δὲ κ' οἱ πιὸ φανατικοί.

Καὶ κατὰ χειρότερον. Εἶναι σὰ μεθυσμένοι. Ὑπερ-
βολές, λέτε; Ὅριστε δεῖγμα.

«Τὸ θέατρον ἐπὶ τῶν σεμνῶν προφυλαίων τοῦ
ῥοποίου οὐδεὶς τῶν βεβήλων ἠτένισεν, ἵνα πρὸς τὰ
πᾶνω ἀναγνωρίσῃ ἱσταμένους ἐν εὐγλώττω σιγῇ τοὺς
ἀρχαίους ἡμῶν τραγικούς, ὧν ἐὰν ἤκουον τί διδά-
σκαιται ἐν τῷ μεγάρῳ ἐκείνῳ, οὐ κοσμοῦσι τὴν μι-
κτώπην (ποῦ τὴ βρῆκε τὴ μετώπην;) θὰ κατεκρη-
μνίζοντο τὰ ἀγάλματα τῶν ἐκεῖθεν μὴ ἀνεχόμενα
τὴν ὕβριν πρὸς τὴν γλώσσαν καὶ τὸ φαινὸν κάλλος,
ὅπερ τοὺς ἀθηναίους εἰς τὸν αἰῶνα;»

Εἶναι, ἢ δὲν εἶναι μεθυσμένα λόγια αὐτὰ; Ἄς
ἐλπίζουμε πῶς εἶναι, εἰδεμὴ πρέπει νὰ τὸν ποῦμε
τρελλὸ τὸν ἀνώνυμο αὐτὸ Διθυραμβιστὴ, ποῦ ἂν ψι-
θυρίζαμε μονάχα τὸ ἄρθρον τοῦ κάτω ἀπὸ τοὺς ἀρ-
χάιους Τραγικούς; θὰ ξαναζούσαν ὡς νέοι κωμικοὶ καὶ
θὰ τὸν πέθαναν τὸ δύστυχο μὲ τίς κοροϊδίες τοὺς.

Μὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀναλυθῇ αὐτὸ τὸ ἄρθρον δίχως
νὰ γεμίσομε δέκα Νουμάδες, κ' ὁ τόπος τοῦ «Νου-
μα» εἶναι πιὸ πολύτιμος ἀπὸ τίς ἀγριοτοπιές τῆς
«Πρωίας». Ἀδύνατο νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ γελά-
σομε μὲ τὴν ἀπολογία λ. χ. ποῦ κάμνει τοῦ Μι-
στριώτη, νὰ τὸν ἀσπρίσῃ! μάλιστα τώρα ποῦ εἶπε
κ' ἓνα ψεματάκι ὁ Μιστριώτης, —ψεματάκι ποῦ
πρέπει νὰ τοῦ τὸ ἄγιασαν οἱ Δεσποτάδες ἐκεῖνοι,
ἐπειδὴ ἀλλιῶς δὲν ξηγιέται πῶς, γέρος ἄνθρωπος,
καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων, μπορούσε
νὰ βγῆ καὶ νὰ πῆ πῶς ἐπαίνεσε ὁ «Ἡμερινὸς Τα-
χυδρόμος» τὰ καμώματά του, ἐνῶ ἡ ἐφημερίδα αὐτὴ
ἄλλο δὲν εἶχε κάμει παρὰ νὰ τυπώσῃ ἓνα τηλεγρά-
φημα ποῦ τῆς ἐστειλαν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, καὶ δὲν
ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ διηγηθῇ τὰ περιστατικά.

Γυρίζω λοιπὸν τὸ ζηλευτὸ φυλλαράκι τῆς «Πρωίας»
καὶ πέρτω ἀπᾶνω στὴν «Πανταχοῦσα» (ἔτσι μοῦ
τὴν ὀνόμασε ὁ Πάλλης) τῆς «Συγκλήτου» πρὸς τὰ
Φοιτητόπουλα, νὰ διαβάσω τουλάχιστο ἐκεῖ σωστὰ
ἑλληνικά, καὶ νὰ διορθώσω τὴ χυδαία μου γλῶσσα.
Ὅταν ὁμως παρατήρησα, στὴν ἀρχὴ ἀρχὴ μάλιστα,
πῶς ἡ Πρυτανεία ἐπληροφόρηθη τὴν παρέκκλισην

κτλ., πῶς ἡ «Ἑλληνικὴ γλῶσσα δὲν θὰ γένηται
ποτε ξένη παρ' ἡμῖν», καὶ παρακάτω, πῶς «οὐδεὶς
δικαιοῦται νὰ ἀποστερήσῃ τοὺς Ἑλληνας νὰ ἀπο-
λαύσωσι κτλ.»—πετάχτηκα ἀπὸ τὴν καρέγλα μου
ὀλόβρος, καὶ μὲ χέρια σηκωμένα ρώτησα τὸν Ἅγιο
Θεό, τί λογῆς Ἑλληνικὴ γλῶσσα διδάσκουν, καὶ τί
λογῆς ἑλληνικὸ ὕφος καλλιεργοῦν οἱ ἱεροφάντες αὐτοὶ
τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, ποῦ ἔχουν καὶ τὴν ἀδιαν-
τροπιὰ νὰ μᾶς λένε χυδαίους, ἑμᾶς ποῦ τουλάχιστο
γράφουμε τὴ γλῶσσα ποῦ ὁ Λαὸς ὁ ἴδιος μᾶς κατέ-
θασε ἀπὸ χεῖλη σὲ χεῖλη, σὰν ἱερό μὰ τὴν ἀλήθεια
φίλημα ποῦ μᾶς ἀγγίζει μὲ τὴν πιὸ καθάρια, τὴν
πιὸ κλασσικὴ ἀρχαιότητα!

Κι ὡς τόσο δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ μεγαλεῖτερον ἀμάρ-
τημα τῆς Σεβαστῆς Πρυτανείας. Τὸ μεγαλεῖτερό
τῆς ἀμάρτημα εἶναι ὁ δειλὸς κ' ὁ ἀναντρος τρόπος
ποῦ μιλάει τῆς νεολαίας, μὴν τύχη τάχα καὶ θυ-
μώσῃ καὶ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια. Δὲν τολμαίει νὰ τῆς
πῆ πῶς παρνομίση, καὶ πῶς πρέπει νὰ τιμωρηθῇ,
παρὰ νὰ προσέξῃ, καὶ μῆτε νὰ προσέξῃ, παρὰ τὴν
παρακαλεῖ νὰ μὴν τὸ ξανακάμῃ, γιατί ἔμπορεῖ τό-
τες νὰ τιμωρηθῇ! Τί νὰ ξαναγράφουμε τὰ ξερά-
σματά τους; Αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα.

Ἄς ρωτήσομε τώρα. Ἐχει ἢ δὲν ἔχει Νομικὴ
Σχολὴ αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον; Ἄν ἔχη, ξέρον, ἢ
δὲν ξέρον τί θὰ πῆ Νόμος; Ξέρον, ἢ δὲν ξέρον
πῶς ὁ Νόμος, ἀμα μιὰ φορὰ γίνῃ, πέφτει σὰν «Κα-
ταπέλτης»; Ὁραία Πρυτανεία, μὰ τὸ κρομμύδι.
Σὰ νὰ σοῦ λένε, μὴν τὰκοῦτε δὲ αὐτὰ ποῦ σὰς δι-
δάσκουμε ἀπὸ τὴν Ἔδρα, πῶς ὁ Νόμος εἶναι ἀπα-
ραβίαστο πρᾶγμα, πῶς γίνεται γιὰ νὰ ἐφαρμόζεται,
κτλ. Αὐτὰ πρέπει πάντα νὰ διδάσκονται, ὅταν δ-
μως πιάσῃ φονία τὸ Κράτος, δὲν τὸν ξεπαστρεύει δὲ
κ' ἔτσι, παρὰ τοῦ λέει μὲ τὸ καλὸ, «Καίτα, ὀρέ,
μὴν ξανασκοτώσῃς, γιατί ὁ Νόμος λέει πῶς ὁποῖος
σκοτῶνει, τοῦ κόβουν τὸ κεφάλιν».

Τέτοια εἶναι ἡ Νομικὴ ποῦ μαθαίνουμε στ' Ἀ-
θηναίικο τὸ Πανεπιστήμιον, τέτοια εἶναι ἡ λογικὴ
τους, ἡ προκοπὴ τους, τέτοια κ' ἡ γλῶσσα τους,
στρεβλωμένη, μισομαθημένη, καὶ ψόφια σὰν ὄλα
τους.

Δικός σου
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Ὁ καλὸς Ἐφταλιώτης ποῦ μοῦκανε τὴν
τιμὴ νὰ μοῦ δείξῃ τ' ἄρθρον τοῦ, ρωτᾷ ἂν ὑπάρ-
χει Νομικὴ Σχολὴ. Γιατί νὰ μὴ ρωτήσῃ κ' ἡ

ἂν ὑπάρχει καὶ τῆς Γιατρικῆς Σχολῆς, γιατί
μερικὰ καμώματα χρειάζονται γιατρό. Καὶ
γιατί νὰ μὴ ρωτήσῃ κ' ἂν ὑπάρχει Θεολογικὴ,
ἀφοῦ τέλος στίς ἀγιάτρεφτες ἀρρωστίες κατα-
φεύγει ὁ κόσμος στὸν παπᾶ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ

Τώρα ποῦ τὸ Βασιλικὸ Θέατρον ἐδικαίωσε τὸν
τίτλον τοῦ Ἐθνικοῦ μὲ τὴ Βλάχικη μετάφραση τοῦ
Οἰδίποδος, τώρα ποῦ ἐλούφωσαν οἱ ἐσχατογέροισι πα-
τριῶτες καὶ τ' ἀνίθεα παιδιὰ, τώρα ποῦ ὁ Νόμος
ἐδειξε τὴ γροθιά του καὶ οἱ διάφοροι Σαμψάκοι φι-
λοξενούνηται στὴ ψιλάνθρωπη οἰκοδομῇ τοῦ Συγγροῦ
τώρα ποῦ ἡ κοινὴ γνώμη διετράνωσε τὴν ἀπίδια
τῆς διὰ τὰ περίεργα καθήκοντα τῆς φοιτητικῆς νεο-
λαίας καὶ εἶπε μαζὶ μὲ τὸν Κάντ, ὅτι θεωρεῖ με-
γαλεῖτερον κακὸ τὴν ἑλλειψιν πειθαρχίας ἀπὸ τὴν
ἑλλειψιν παιδείας, τώρα ποῦ ὅλοι γελοῦν μὲ τὸν
ἀσχημοσύτην καὶ κακόψυχο δάσκαλον, τώρα ποῦ
καὶ οἱ Ἐφημερίδες ἀκόμα τὸν πῆραν—ὅπως τοῦ
ἔδειξε—στὸ κορόϊδο, τώρα ποῦ ἐφανερώθησαν τὰ
φοιτητικά ὡς κατ' ἐξοχὴν κομματικὰ τερτίλια διὰ
τὰ ὁποῖα δὲν ἀγανακτοῦσαν μόνον οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ
Vulgum pecus, τώρα ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ποῦμε τὴν
πικρὴ ἀλήθεια στοὺς νέους μας: ὅτι μὲ τὸ φέροσιμό
τους καὶ τὰ καμώματά τους ἔδωσαν τρανὲς ἀποδεί-
ξεις στὸν κόσμον ποῦ ξέρεῖ νὰ σκέπτεται τοῦ ὅ,τι
δὲν εἶνε καμωμένοι γιὰ τὴ Ζωὴ καὶ μῆτε πρέπει
νὰ προσμένουμε χαίρι καὶ προκοπῇ ἀπὸ τὰ σάπια
Νεῖατα τους.

Καὶ ξαναλέω σάπιους τοὺς νέους μας, καθὼς
δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε ξεθυμασμένη καὶ ἐκφυλῆ
ἡ νεότης ποῦ ἀνέχεται ν' ἀκολουθῇ στὸν ταρταριν-
κὸν ἀγῶνά του τὸν ἱπποτῆν τῆς ἐλευθέρως μορφῆς,
τὸν πολεμοῦντα τοὺς βεβήλους μεταφραστὰς τοῦ
Αἰσχύλου, ὅταν ἡ ἱστορία μᾶς λέει, ὅτι σὲ ὅλας τὰς
ἐποχὰς καὶ σὲ ὅλους τοὺς τόπους τὸ καινότερον
καὶ ἀνυπόταχτον πνεῦμα τῆς νεότητος ἐπρωτοστά-
τησεν ὑπὲρ τῆς Προόδου, ἐδοκίμησε τὸ ζετύλιγμα
τῶν νέων Ἰδεῶν, κ' ἐθυσιάσθηκεν ὑπὲρ τῆς Ἐλευ-
θερίας, τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἐπιστήμης.

Ἄλλ' ἐν ᾧ αὐτὰ λέει ἡ Ἱστορία, οἱ δικοὶ μας
νέοι ἔκαμαν τὸ ἀντίθετον. Ἐξήλεψαν τὰ σκοτάδια,
ἐτέθησαν ἐναντίον τῆς ἐλευθερίας συζητήσεως ἐπι-
στημονικῶν κ' αἰσθητικῶν θεμάτων, ἐχειροκρότησαν
ἐναντὶ τῆς ἰσθμῆς ἀράχνης διὰ τὸ πνεῦμα κ' ἐ-
στεργῆσαν νὰ βαδίσουν στὸν πατημένον δρόμον, ἀνα-
θεματίζοντες τοὺς ἦρωας ποῦ ἐρευνοῦν τὰ δύσκολα
μονοπάτια, τὰ ὁποῖα ἴσως ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἐλευθερία
κορφοβόνημα ὅπου ἀναπνεύει ἡ Ἐθνικὴ ψυχὴ, κίβου
ζῆ ὁ Ἐθνισμός.

Δυστυχῶς ὁμως δὲν εἶνε ἡ Ἱστορία μόνον ποῦ τὸ
λέει, μᾶς τὸ λένε καὶ μεγάλοι φυσιολόγοι, ὅτι οἱ Νέοι
ἀσπάζονται πρῶτον τὰς νέας θεωρίας διότι ἔχουν
τὸ πνεῦμα ἱκανὸ κ' ἐπιτήδειον νὰ ἀντιλαμβάνεται καὶ
νὰ προσαρμόζεται πρὸς τὸ Νέον. Ἔτσι ὁ Huxley

παιδί καὶ τὴ γίδα. Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἀπορούσε, ἂν οἱ
γίδες γενῶν παιδιὰ, αὐτὸς τῆς τὰ διηγέται ὄλα, πῶς
τὸ βρῆκε πεταμένο, πῶς τὸ εἶδε νὰ θρέφεται, πῶς
ντραπίσκει νὰ τ' ἀφίσει νὰ πεθάνει. Κι' ἀφοῦ παραδέ-
χτηκε κ' ἐκείνη, κρύβουν τὰ πράγματα, ποῦ βρῆκαν,
κάνουν τὸ παιδί δικό τους κ' ἀφίρουν τὴ γίδα νὰ τὸ
ἀναθρέψῃ. Καὶ γιὰ νὰ φρίνεται καὶ τ' ὄνομα τοῦ παι-
διοῦ ποιμενικὸ ἀποφάσισαν νὰ τὸ φωνάζουν Δάφνη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄.

Κι' ἀφοῦ πιά εἶχαν περάσει δυὸ χρόνια, βοσκὸς ἀπὸ
γειτονικὰ χτήματα, ποῦ τὸν ἔλεγαν Δρύαντα, ἐνῶ
ἔβασκε βρῆκει κ' αὐτὸς κατὰ τύχην παρόμοια πράγματα
καὶ βλέπει τὰ ἴδια. Σπήλιον τῶν Νυμφῶν ἦταν ἓνας
μεγάλος βράχος, ἀπὸ μέσα βαθουλός, ἀπ' ἔξω στρογγυ-
λός· τὰ ἀγάλματα τῶν Νυμφῶν αὐτῶν ἦταν κανωμένα
ἀπὸ πέτρες· εἶχαν τὰ πόδια ὑπόλητα, τὰ χέρια ἴσα
μὲ τοὺς ὤμους γυμνά, τὰ μαλλιά ἴσα μὲ τὸ λαίμῳ λυ-
μένα, ζῶντ' ἔγωγε στὴ μέση, γελαζόμενον πρόσωπον. Ὅλο
τοὺς τὸ φτικίσιμο ἦταν σὰν νὰ χόρευαν στὴ σειρά.
Ἡ καμάρα τοῦ σπήλιου ἦταν τὸ μεσανὸ μέρος τοῦ
μεγάλου βράχου· κ' ἀπ' τὴν πηγὴ ἀναβρῶντας
νερὸ ἔκανε ποταμίσκι τρεχάμενον, ποῦ καὶ λειβάδι ὄμορφο
ἀπλόνονταν μπροστὰ στὸ σπήλιον, γιατί πολὺ καὶ μα-
λακὸ χορτάρι φύτρωνεν ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Ἦταν τα-
μένες καὶ καρδάρες καὶ παγιαούλια, καὶ σουραούλια καὶ
Σογέρες γεροντότερων βοσκῶν τάματα. Σ' αὐτὸ τὸ σπή-

λιο προβατίνια νύγεννη πηγαίνοντας συχνά, πολλὲς
φορὲς ἔκανε νὰ θερροῦν πῶς χάρθηκε. Θέλοντας ὁ Δρύ-
αντας νὰ τὴ συμμαζέψῃ καὶ νὰ τὴ βάλῃ στὴν προ-
τητερινὴ τάξιν, ἀφοῦ λύγισε δεμάτι ἀπὸ χλωρὲς βέργες
καὶ τόκανε περὶ ἑαυτοῦ μὲ θηλιά, ζύγωσε στὸ βράχο γιὰ
νὰ τὴν πιάσει ἐκεῖ. Μὰ ἄμα ἔφθασε κοντὰ δὲν εἶδε
τίποτε ἀπὸ ὅσα περιέμενε, παρὰ τὴν προβατίνια νὰ δίνει
σὰν ἄνθρωπος τὸ μαστᾶρι τῆς γιᾶ νὰ τρέχει μπόλιον
γᾶλα καὶ τὸ παιδί χωρὶς νὰ κλαίει λαίμαργα νὰ φέρ-
νει τὸ στόμα ἀπὸ τῶν μαστᾶρι στ' ἄλλο, πᾶστρικό καὶ
χαρούμενον, γιατί ἡ προβατίνια τοῦ ἔγλειφε μὲ τὴ γλῶσ-
σα τὸ πρόσωπον, ἄμα χόρταινε. Θηλυκὸ ἦταν αὐτὸ
τὸ παιδί καὶ κοίτουσαν κοντὰ τοῦ σπάρρανα καὶ ση-
μάδια, φασκιά δλόχρυση, ποδήματα χρυσοκέντητα καὶ
βρακίκια χρυσοφύρνα. Κ' ἐπειδὴ νόμισε σὰν κατὰ
θεῖκὸ τὸ ἦρμα κ' ἐπικίρνε παραδείγμα ἀπὸ τὴν προ-
βατίνια νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τ' ἀγαπᾷ, σηκόνει τὸ
μωρὸ στὴν ἀγκυλιά του, ρίχνει τὰ σημάδια στὸ τα-
γάρι του καὶ ὑπόσχετα στίς νύμφες γιὰ τὴν καλὴ μοῖρα
νὰ ἀναθρέψῃ τὴν ἱκέτιδά του. Κι' ὅταν ἦταν ὄρα νὰ
γυρίσει πίσω τὸ κοπάδι, φτάνοντας στὸ ζευγαλιτὸ διη-
γιέται στὴ γυναῖκά του τὰ ὅσα εἶδε καὶ τῆς δείχνει
τὰ ὅσα βρῆκε τὴν παρκαίνει νὰ τὸ θάρει δικό της
τὸ κοριτσάκι καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ κρυφά. Καὶ ἡ Νύμφη
(γιατί ἔτσι τὴν ἔλεγαν) γίνηκε ἀμέσως μητέρα κ' ἡ
ἀγαπούσα τὸ παιδί τόσο, ποῦ φοβόταν μὴπως καὶ τὴν

Ξαπεράσει ἡ προβατίνια στὴν ἀγάπη· καὶ γιὰ νὰ πι-
στευτεῖ πῶς ἦταν δικό της τοῦθγαλε κ' αὐτὴ ποι-
μενικὸ ὄνομα, Χλόη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ μεγάλωσαν πολὺ γλήγορα καὶ
εἶχαν ὄμορφα περσύτερη ἀπὸ ὅση ταίριαζε σὲ χωριτῶ-
πουλα. Καὶ ὅταν ἦταν πιά ὁ ἓνας δέκα πέντε χρονῶν
κ' ἡ ἄλλη λιγώτερα δυὸ, ὁ Δρύαντας καὶ ὁ Λάμωνας
τὴν ἴδια νύχτα βλέπουν ὄνειρον τέτοιο. Τοὺς φάνηκε
πῶς οἱ Νύμφες ἐκεῖνες ποῦ ἦταν στὸ σπήλιον, ὅπου ἦταν
ἡ πηγὴ, ὅπου βρῆκε τὸ παιδί ὁ Δρύαντας, παρῶσαν
τὸ Δάφνη καὶ τὴ Χλόη σὲ παιδί πολὺ ζωηρὸ κ' ὄμορφο,
ποῦ εἶχε φτερὰ στοὺς ὤμους καὶ σάιτες μι-
κρὰς μαζὶ μὲ δοξάρη. Κι' αὐτὰ, ἀφοῦ τοὺς ἀγγίξε μὲ
μιὰ σάιτα, τοὺς πρόσταξε ἀπὸ δω κ' ἐμπρός νὰ βοσκουν
ὁ ἓνας τὰ γίδια κ' ἡ ἄλλη τὰ πρόβατα. Ἀφοῦ εἶδαν
τ' ὄνειρον πικραίνοντας οἱ βοσκοὶ πῶς θὰ γίνουν κ'
ἐκεῖνα ἴσως γιδαρῆδες ἐνῶ τὰ σπάρρανά τους ἔλεγαν
πῶς θάχουν καλῆτερη τύχη, γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἔθρεφαν
μὲ πιὸ ἐκλεχτὲς θροφὰς καὶ τοὺς μάθαιναν γραμμάτια
καὶ ὄλα τὰ κκλά ποῦ ἦταν στὴν ἐξοχή. Μὰ ἀποφά-
σισαν νὰ ὑπακούουν στοὺς θεοὺς γιὰ κείνους ποῦ σώ-
θησαν μὲ τὴ φροντίδα τῶν θεῶν. Καὶ ἀφοῦ εἶπαν ὁ
ἓνας στὸν ἄλλο τ' ὄνειρον κ' ἔκαναν θυσία στὸ φτερωτὸ
παιδί, ποῦ ἦταν κοντὰ στίς νύμφες (γιατί δὲν ἤξεραν
νὰ λέν τῶνομά του) τοὺς ἔστειλαν σὰ βοσκὸς μαζὶ ἡ